

Militante grupper i Pakistan

af Manni Crone, seniorforsker

Brief

Militante grupper i Pakistan

af Manni Crone, seniorforsker

Denne publikation er en del af et forskningssamarbejde omkring Mellemøsten mellem Dansk Institut for Internationale Studier og Institut for Strategi på Forsvarsakademiet.

Manni Crone, PhD, er seniorforsker ved Dansk Institut for Internationale Studier og arbejder med islamisme, radikalisering i Europa, fransk indenrigs- og udenrigspolitik, shiisme i Mellemøsten og neo-konservatisme.

Manni Crone kan kontaktes på mcr@diis.dk

Forsvarsakademiet er dansk forsvars internationale videncenter, og vi forsker i et bredt felt af militære emner. Vores forskningsmæssige prioriteringer, deriblandt overordnede emner og ressourcefordeling, fastsættes af chefen for Forsvarsakademiet. Chefen støttes i det arbejde af et forskningsråd.

Forsvarsakademiets forskning skal oplyse og udfordre brugerne, hvad enten de er i forsvaret eller i det omkringliggende samfund. Det kan kun opnås, hvis den enkelte medarbejder har frihed til at tilrettelægge sine forskningsprojekter og til at drage sine egne konklusioner. Det er et princip, som hyldes ved Forsvarsakademiet.

God fornøjelse ved læsning af Forsvarsakademiets publikationer!

København marts 2009

Forsvarsakademiet

Institut for Strategi

Svanemøllens Kaserne

Postboks 2521

2100 København Ø

Tlf.: 3915 1210

Fax: 3915 1504

Redaktør: Institutchef Ole Kværnø, ifs-01@fak.dk, tlf.: 3915 1210

Grafisk Design: Bysted

ISBN: 9788791421679

Udkommer kun i elektronisk form

Indhold

Abstract	4
Indledning.....	5
Hvem er de militante grupper i de pakistanske grænseområder?	5
Neo-Taliban: ny strategi og ny ideologi?	8
Er grupperne enige?.....	9
2009: forhandle med Taliban?	10
Militante grupper med tilknytning til FATA og NWFP	11
Anbefalet litteratur	13

Indledning

I løbet af 2008 blev sikkerhedssituationen i Afghanistan mærkbart forværret. Fra januar til december steg antallet af vejsidebomber med 30 pct., mens angreb fra Taliban og al-Qaeda – primært i syd og øst – steg med 31 pct.¹ Denne optrapning af volden skyldes blandt andet, at den nordvestlige del af Pakistan i dag er blevet centrum for en lang række militante grupper, der er trænet i terrorisme og by-guerilla. Alt tyder derfor på, at krigen i Afghanistan ikke længere kan begrænses til Afghanistan, men i stigende grad involverer Pakistan. Den nye amerikanske regering er derfor begyndt at opfatte Pakistan og Afghanistan under ét som "Af-Pak".

Problemet er ikke kun den pakistanske stat, der har problemer med at kontrollere de nordvestlige grænseprovinser, men især de militante grupper, der holder til i disse områder [Federally Administered Tribal Areas (FATA) og North West Frontier Province (NWFP)]. Grupperne truer NATO's forsyningslinjer gennem Khyber-passet og opererer inde i Afghanistan, hvor Taliban i dag har kapacitet til at ramme centrale ministerier og ambassader i Kabul. Gruppernes evne til at ramme vestlige mål i Afghanistan – og i regionen mere generelt – har uden tvivl været voksende de seneste år. Men hvem er disse grupper egentlig, og hvordan skal man forstå deres voksende kapacitet?

Dette brief skitserer baggrunden for den forværrede sikkerhedssituation i Afghanistan og Pakistan med særligt fokus på de militante grupper, der i dag holder til i de pakistanske grænseområder. Først giver briefet et overblik over de militante grupper. Derefter sætter det fokus på gruppernes strategi og ideologi. Endelig ser briefet på forskelle og uenigheder grupperne imellem, idet nogle har lokale, mens andre har globale strategier. Briefet indeholder desuden en kort oversigt over de centrale grupper.

Hvem er de militante grupper i de pakistanske grænseområder?

Der er i dag et stort antal militante grupper, som opererer fra de pakistanske grænseområder. Overordnet set er der to hovedgrupperinger, nemlig **al-Qaeda** og det pakistanske **Taliban**. Disse grupper fungerer i dag som paraplyorganisationer, der samarbejder med en lang række lokale, regionale og internationale grupper og kombattanter.

(1) Mike Mount, "Documents give insight into increased violence in Afghanistan" <http://edition.cnn.com/2009/POLITICS/02/02/afghanistan.drop/index.html>, lokaliseret 17. marts 2009. Kilde: NATO-statistikker.

a) Al-Qaeda: global jihad og udenlandske kombattanter

Efter at være drevet ud af Afghanistan i 2001, har al-Qaeda i dag restitueret sig på den anden side af grænsen i de pakistanske stammeområder (Nord- og Syd-waziristan, Bajaur, Swat). Selv om den "hårde kerne" i al-Qaeda er blevet mindre, har gruppen de seneste år genvundet en reel kapacitet til at gennemføre terrorangreb – både i regionen og globalt. Da USA i 2001 indledte krigen mod terror i Afghanistan, rådede al-Qaeda over ca. 3.000 mand. I dag er dette antal stærkt reduceret. Den pakistanske efterretningstjeneste vurderer, at omkring 90 "arabere" udgør den hårde kerne i al-Qaeda,² mens amerikanske kilder fremfører, at antallet af "foreign fighters" – altså både arabere og andre udlændinge – ligger et sted mellem 150 og 400.³ Det betyder imidlertid ikke nødvendigvis, at al-Qaeda er svækket. Tværtimod har den "hårde kerne" under ledelse af Osama bin Laden og Ayman al-Zawahiri haft stor succes med at mobilisere og rekruttere – ikke kun i Mellemøsten, men også i Pakistan, Usbekistan, Tjetjenien, Vesteuropa samt i stigende grad Tyrkiet.

Al-Qaedas profil er i dag udpræget international og gruppens strategi har global rækkevidde. Efter 2001 blev al-Qaedas operative kapacitet momentant svækket, men gruppens ideologi – der er stærkt anti-vestlig og blandt andet betoner jihad som en individuel pligt – har vist sig at være yderst effektiv til mobilisering af muslimer i store dele af verden. Gennem en sofistikeret mediestrategi har al-Qaeda haft stor succes med at skabe eller vinde tilslutning fra diverse terrorgrupper rundt omkring i verden (*al-Qaeda i Mesopotamien, al-Qaeda i Islamisk Maghreb, al-Qaeda på den Arabiske halvø, al-Qaeda i Turkestan og en kort overgang ligefrem al-Qaeda i Nordeuropa*⁴).

Men al-Qaeda har også i høj grad formået at samarbejde med lokale grupper, der befinder sig i FATA. Da personer med tilknytning til al-Qaeda i 2002 var flygtet til FATA, fik de både støtte af lokale Taliban-grupper og diverse afghanske grupper, der efter 2001 havde søgt tilflugt i stammeområderne. Det gælder støtte fra de legendariske mujahidiner Gulbuddin Hekmatiar og Jalaluddin Haqqani samt deres respektive netværk. I dag samarbejder al-Qaeda med en lang række udenlandske terrorgrupper, der opholder sig i FATA – fx *Islamic Movement of Uzbekistan* (under ledelse af Tahir Yaldeshiv), *The Eastern Turkestan Islamic Movement*, *Jamaat al-Jihad*, *Jamaat al-Mouqatila* (ledet af Abu Lais al-Libi) og Jaish al-Mahdi.

(2) Rohan Gunaratna, "Al-Qaeda: The Threat from Tribal Pakistan". INSite, februar 2009.

(3) Rahimullah Yusufzai, "Pakistan's Taliban Negotiating Peace, Preparing for War", *Terrorism Focus*, vol. 5, issue 18.

(4) Al-Qaeda i Nordeuropa blev formentlig lanceret af svensk-bosniske Mirsad Bektasevic, der i 2005 blev anholdt i Sarajevo og senere fik en dom for at planlægge terror et sted i Europa. Sagen havde forgreninger til den danske Glostrup-sag.

Al-Qaeda har også forbindelser til radikale sunni-miljøer og -terrorgrupper i andre dele af Pakistan – primært Punjab – hvilket giver gruppen kapacitet til at gennemføre terrorangreb mod vestlige og pakistanske mål på det pakistanske territorium. Den pakistanske terrorgruppe *Lashkar-e Jangvi* – en udbrydergruppe af den shia-fjendtlige *Sipah-e Sahaba Pakistan* – udgør et centralt forbindelsesled mellem al-Qaeda, pakistansk Taliban og diverse sekteriske grupper, fordi gruppen disponerer over et stort antal moskéer og madrasaer (koranskoler) overalt i Pakistan. Al-Qaeda havde ligeledes tætte forbindelser til Den Røde Moskée i Islamabad, der i 2007 blev stormet af pakistanske regeringstropper. Moskéens to ledere – Abdul Aziz Ghazi og Abdul Rashid Ghazi – havde åbent erklæret deres støtte til al-Qaeda, og moskéen fungerede som rekrutteringssted for unge mænd, der via moskéen blev sendt videre til træning i Waziristan. Det forlyder, at moskéen husede flere dusin militante fra Nord- og Sydwaziristan.⁵ Da moskéen blev stormet i juli 2007 medførte det kraftige protester fra al-Qaeda, Taliban og *Islamic Movement of Uzbekistan*.

b) Fremvæksten af det pakistanske neo-Taliban (Tehrik-e Taliban-e Pakistan)

Den stigende vold – specielt i Østafghanistan – og starten på en egentlig opstand (insurgency) i FATA, skyldes dog især fremvæksten af det såkaldte "neo-Taliban". Neo-Taliban – *Tehrik-e Taliban-e Pakistan* – er en løs sammenslutning af nationalister, islamister og stammeledere, der er stærkt utilfredse med NATOs tilstedeværelse i Afghanistan og de amerikanske angreb ind i Pakistan, der jævnligt koster civile liv. Der er ikke tale om en struktureret organisation, men snarere et løst netværk, som forbinder diverse Taliban-grupper i FATA og NWFP. *Tehrik-e Taliban-e Pakistan* blev grundlagt i december 2007 efter afholdelse af en shura (stammeråd), hvor omkring 40 ledere af militante grupper besluttede at slå sig sammen. Baitullah Mehsud, en stammeleder fra Sydwaziristan, fremstår i dag som den mest magtfulde Taliban-leder i området.

Formålet med *Tehrik-e Taliban-e Pakistan* er at samle krigere og ressourcer for på den ene side at kæmpe mod udenlandske styrker i Afghanistan, og på den anden side tackle den pakistanske hær, der forsøger at kontrollere situationen i den nordvestlige del af landet. I 2008 har en vigtig del af det pakistanske Talibans strategi været at ramme NATO's forsyningslinjer, idet ca. 75 pct. af forsyningerne til ISAF-styrkerne i Afghanistan går gennem Pakistan (primært via Khyber-passet). En højtstående Taliban-leder har udtalt, at angreb på disse forsyningslinjer har høj prioritet, og at målet er at tvinge NATO ud af Afghanistan i løbet af 2009 eller 2010.⁶ Siden februar 2008 har Taliban udført nøje planlagte angreb mod

(5) Pakistan: The Militant Jihadi Challenge, International Crisis Group, Asia Report nr. 164, marts 2009.

(6) Syed Saleem Shahzad, "Afghanistan, Pakistan, l'irruption des "neo-talibans"", Le Monde diplomatique, oktober 2008.

konvojer, der forsyner NATO i Afghanistan. I august 2008 blev en våbenkonvoj angrebet netop som den forlod Karachi, hvilket viser, at det pakistanske Taliban har særdeles gode efterretninger. Allerede i april 2008 måtte NATO dog indgå en aftale med Rusland om transport af ikke-militært gods, hvilket er med til at dræne NATOs pengekasser og gøre organisationen sårbar over for russerne.

Neo-Taliban: ny strategi og ny ideologi?

Når der er grund til at omtale det pakistanske Taliban som "neo-Taliban", skyldes det, at *Tehrik-e Taliban-e Pakistan* har formået at skabe en distinkt profil sammenlignet med den oprindelige afghanske Taliban-bevægelse under ledelse af mullah Omar. Det gælder både strategi og ideologi. Det afghanske Taliban, der havde magten i Afghanistan fra 1996 til 2001, sigtede primært mod at skabe lov og orden og islamisere Afghanistan ved at applikere en streng tolkning af sharia. Da de kom til magten i 1996, var de ikke anti-vestlige, og deres magtovertagelse blev bifaldet af det amerikanske *State Department*. Håndhævelse af sharia står stadig højt på dagsordenen for det pakistanske Taliban. Den strategiske og ideologiske udvikling af det pakistanske Taliban skyldes dog, at den regionale kontekst i dag er en helt anden, men også at en lang række væbnede grupper med forskellig viden og kapacitet er kommet i kontakt med hinanden i FATA. Denne udveksling af know-how, strategi, kampteknikker og ideologi har medført en synergieffekt, der samlet set har styrket de militante grupper.

Kimen til det pakistanske neo-Taliban kan spores tilbage til 2003. Da Musharraf i starten af 2002 sluttede sig til den amerikanske "war on terror", forbød de pakistanske myndigheder mange pakistanske terrorgrupper og lagde pres på nogle af de grupper, som opererede i Kashmir. Disse grupper havde i 90'erne fået støtte fra den pakistanske efterretningstjeneste, ISI, som brugte dem til at føre en billig og effektiv stedfortræderkrig i Kashmir. Officerer fra den pakistanske hær havde trænet disse grupper i opstand og by-guerilla. I 2003 blev Kashmir-veteranen Mawlana Ilias Kashmiri – leder af gruppen *Harakat-e Jihad-e Islami* – fængslet for attentatforsøg mod Musharraf. Da han året efter blev løsladt, slog han sig ned i Nordwaziristan i FATA. På grund af Kashmiris heltestatus opfattede hundredvis af Kashmir-baserede jihadister dette som en decideret fatwa, der opfordrede dem til at forlade Kashmir og komme til FATA for at slutte sig til kampen mod udenlandske tropper i Afghanistan. Kashmiri fik snart følgeskab af en anden Kashmir-veteran med heltestatus, Masood Azhar, leder den radikale terrorgruppe *Jaish-e Mohammad*. En del af de officerer, der havde været med til at træne terrorgrupperne i Kashmir, forlod samtidig den pakistanske hær i protest mod Musharraf's støtte til amerikanerne.

I midten af 2007 havde disse Kashmir-veteraner og tidligere officerer fra hæren skabt et velfungerende netværk i Nordwaziristan, hvor de kunne udbyde diverse

former for træning. Disse træningslejre tiltrak både lokale Taliban-sympatisører og udenlandske jihadister (blandt andet fra Tjetjenien, Usbekistan og Turkmenistan). I samarbejde med Taliban-leder Mehsud har disse erfarne guerillakrigere været med til at udvikle en tretrins-strategi for Talibans kamp i regionen. Strategien er efter sigende inspireret af den vietnamesiske general, Vo Nguyen Giap, der i 1954 besejrede franskmændene i Dien Bien Phu og senere bidrog til amerikanernes problemer i Vietnamkrigen. Første fase består i en generel optræning af volden. Anden fase består i isolerede angreb på sikkerhedsposter og soldater. I tredje fase udbredes oprøret til byerne. Kashmiri og Mehsud forestiller sig, at denne strategi først skal appliceres på Afghanistan og Pakistan og derefter udvides til Indien.⁷

Mens det pakistanske Taliban får adgang til militær ekspertise, sørger al-Qaeda ideologer i FATA for, at kombattanterne bliver fodret med radikal ideologi. Der er opstået deciderede studiekredse, hvor arabiske sheiker som Abu Essa og al-Libi har udviklet og udbredt al-Qaeda's ideologi. Baithullah Mehsud, Sirajuddin Haqqani⁸ og krigere fra Kashmir har deltaget i både strategiudvikling og i de ideologiske diskussioner. Denne udveksling af viden og erfaring betyder, at de militante grupper i de pakistanske stammeområder nu har militær kamptræning og samtidig er animeret af en radikal ideologi, der dog har fået et lokalt præg. Med henvisning til en særlig hadith tales der nu om dommedags-slaget i Khorasan (Afghanistan og de pakistanske stammeområder). Når dette slag er vundet, skal den muslimske hær drage videre og støtte Mahdiens⁹ kamp i Palæstina.

Er grupperne enige?

Selv om de militante grupper i det nordvestlige Pakistan udveksler erfaringer, diskuterer strategi og samarbejder på kryds og tværs, betyder det ikke, at de kan slås over én kam. Der er ikke tale om én samlet bevægelse med samme formål og metoder, men tværtimod om forskellige grupperinger med forskellige dagsordener.

Grupperne har især forskellige opfattelser af strategi. Al-Qaeda og andre "foreign fighters" har en **global** strategi, mens det pakistanske Taliban først og fremmest har **lokale** interesser (Pakistan, Afghanistan og Indien). De lokale og globale interesser kan naturligvis forenes i kampen mod NATO-styrker i Afghanistan, men visse Taliban-fraktioner er utilfredse med, at al-Qaeda's globale strategi tager

(7) Syed Saleem Shahzad, "Afghanistan, Pakistan, l'irruption des "néo-Talibans"", Le Monde diplomatique, oktober 2008.

(8) Søn af den berømte afghanske mujahidin og Taliban-leder, Jalaluddin Haqqani.

(9) Mahdien er en islamisk Messias-figur, der dukker op ved dommedag. Hidtil har Mahdi-figuren stået stærkest indenfor shia-islam, men begynder nu også at vinde frem blandt radikale sunni-grupper.

opmærksomheden fra det væsentlige, nemlig kampen i Afghanistan. De første år af krigen i Irak sendte al-Qaeda mange kombattanter til Irak, som kunne være blevet i regionen for at kæmpe i Afghanistan. Disse forskelle giver anledning til uenighed mellem Taliban og al-Qaeda – fx spørgsmålet om, hvorvidt Taliban skal forhandle med den pakistanske centralmagt, eller taktiske spørgsmål om, i hvilke sammenhænge, det er legitimt at bruge selvmordsattentater.

I 2006 var det pakistanske Taliban og de udenlandske kombattanter (*al-Qaeda, Islamic Movement of Uzbekistan* etc.) stort set enige om, at den pakistanske hær, der stressede grupperne i FATA, stod øverst på listen over fjender. Tahir Yaldeshiv, leder af *Islamic Movement of Uzbekistan*, havde ligefrem udstedt en fatwa, der støttede denne strategi. Men denne holdning gav problemer for det afghanske Taliban, der i 2006 havde brug for støtte til at gennemføre en forårsoffensiv mod NATO's tropper i Afghanistan. Den afghanske Taliban-leder, mullah Omar, sendte derfor en højt placeret Talibaner, mullah Dadullah, til de pakistanske stammeområder. Her skulle han overtale al-Qaeda og Taliban til at koncentrere sig om offensiven i Afghanistan i stedet for at sprede kræfterne ved at bekæmpe den pakistanske hær. Den 5. september 2006 blev der indgået en fredsftale mellem de pakistanske styrker og Taliban. Et af punkterne gik ud på, at de udenlandske kombattanter skulle forlade stammeområderne. Taliban-ledere på begge sider af grænsen, har muligvis kunnet acceptere dette punkt, idet de håbede, at de udenlandske krigere ville slutte sig til den afghanske modstandskamp. Samtidig kunne aftalen lægge en dæmper på al-Qaedas globale strategi, der tog kræfter fra kampen i Afghanistan. Men denne aftale var naturligvis helt uacceptabel for al-Qaeda. Da den pakistanske hær i januar 2007 bombede en træningslejr i Sydwaziristan, fik personer fra al-Qaeda hurtigt overtalte Baitullah Mehsud – den vigtigste Taliban-leder i Waziristan – til at droppe aftalen.

Det er stadig i dag de samme uoverensstemmelser, der gør sig gældende. Taliban er indstillet på at forhandle med den pakistanske regering for at få frie hænder i Afghanistan, mens al-Qaeda og andre "foreign fighters" naturligt nok er skeptiske over for disse forhandlinger.

2009: forhandle med Taliban?

Der er ingen tvivl om, at den pakistanske hær har store problemer med at tackle problemerne i FATA og NWFP. Det er ikke let at lave "counter-insurgency" i stammeområderne, og spørgsmålet er, om den pakistanske hær reelt ønsker det. Mange i hæren anser stadig Indien for at være hovedfjenden og ønsker ikke at kæmpe en upopulær krig i den nordvestlige del af Pakistan. Siden 2004 har den pakistanske hær og regering da også søgt at forhandle med Taliban og har netop – i starten af 2009 – indgået en række fredsftaler med det pakistanske Taliban i den nordvestlige del af landet.

Disse fredsftaler er yderst belejlige for Taliban, der skal samle kræfter inden den store forårsoffensiv i Sydafghanistan, hvor ISAF-styrkerne får forstærkning fra 17.000 amerikanske soldater.

Fredsftalerne fra 2009 peger dog på, at den pakistanske regering er særdeles presset af de militante grupper. En Taliban-gruppe i Swat, under ledelse af Mawlana Fazlullah, har de sidste to år med stort held bekæmpet den pakistanske hær. Sidste år havde gruppen, der har nær kontakt til al-Qaeda og det afghanske Taliban, succes med at drive den pakistanske hær ud og tage kontrol med Swat. I 2009 har den pakistanske præsident, Asif Ali Zardari, renonceret, og har indgået en aftale, hvor han giver efter for Talibans krav i Swat. Zardari har endnu ikke underskrevet aftalen, men det er under alle omstændigheder første gang den pakistanske regering overlader et kæmpe område i de nordlige grænseområder til de militante grupper. Denne udvikling giver det pakistanske Taliban og al-Qaeda mulighed for at skabe et nyt *safe haven* i Swat, hvor de amerikanske droner endnu ikke har angrebet.

Men denne udvikling sætter også USA og NATO under pres i Afghanistan. Selv om Barack Obama i februar 2009 bebudede, at USA vil sende yderligere 17.000 soldater til Afghanistan for at stabilisere situationen, står det efterhånden klart, at krigen ikke kan vindes militært. Obama administrationens *special representative* i regionen, Richard Holbrooke, har for nyligt udtalt, at USA er indstillet på at forhandle med mere "moderate" dele af Taliban – hvilket naturligvis udelukker de globale kombattanter fra al-Qaeda. Spørgsmålet er bare, hvem amerikanerne egentlig har i tankerne. Det afghanske Taliban har prompte – i marts 2009 – reageret ved at udsende en erklæring, hvor de på det bestemteste afviser, at Taliban huser moderate elementer. Ingen Talibaner vil naturligvis kaldes "moderat", hvilket i deres opfattelse svarer til at være lunken eller halvhjertet. Spørgsmålet er dog, om de alligevel kan have interesse i at forhandle, eller om amerikanerne kan finde "moderate", forhandlingsvillige Talibaner på den anden side af grænsen i FATA eller NWFP.

Militante grupper med tilknytning til FATA og NWFP

- **Harakat-e Jihad-e Islami:** Leder Qafi Saifullah Akhtar. Har til formål at bekæmpe Indien i Kashmir. Ilias Kashmiri – et prominent medlem af gruppen – har slået sig ned i Waziristan og har tætte forbindelser til al-Qaeda og det pakistanske Taliban.
- **Islamic Movement of Uzbekistan/Islamic Movement of Turkestan:** Leder: Tahir Yaldeshiv (f. 1968). Terrorgruppe baseret i Waziristan. Tæt samarbejde med al-Qaeda. Har gennemført terroraktioner i Usbekistan og har blandt andet trænet personer, som er anholdt i Tyskland for forsøg på terror.

- **Jaish-e Mohammed** (Muhammeds hær): Grundlagt i 2000 med støtte fra militærets efterretningstjeneste, ISI. Leder Masood Azhar (f. 1968). Forbudt januar 2002. Masood Azhar har slået sig ned i FATA. Rekrutterer også i Storbritannien blandt personer med baggrund i Kashmir og Pakistan. Jaish-e Muhammed er en af de første grupper i Sydasien, der benytter selvmordsangreb.
- **Jamaat-ut-Dawa** (Dawa-gruppen): Det nye navn for Lashkar-e Taiba (se denne), der i 2002 blev forbudt. Menes at stå bag Mumbai-attentatet, november 2008. Driver en lang række madrasaer og leverer sociale ydelser. Efter Mumbai-attentatet er Jamaat-ut-Dawa blevet forbudt, og dets hovedkvarter i Muridke er besat af regeringstropper.
- **Lal Masjid** (Den Røde Moské): Radikal moské i Islamabad med 7.000 mandlige og kvindelige studerende (kvindemadrasaen Jamia Hafsa). Ønskede at islamisere hovedstaden ved at indføre sharia-domstole. Blev i juli 2007 stormet af den pakistanske hær, som dræbte den ideologiske leder, Abdul Rashid Ghazi. Tætte forbindelser til al-Qaeda.
- **Lashkar-e Taiba** (De renes hær): Leder Hafez Saeed. Væbnet gruppe, der især har været aktiv i Kashmir. Ønsker at islamisere Kashmir og Indien for derefter at erobre resten af verden og genetablere kalifatet. Efter krigen i Kargil i 1999 mellem Pakistan og Indien, er Lashkar-e Taiba begyndt at lave selvmordsaktioner. Forbudt i 2002. Menes at stå bag attentatet på det indiske parlament i New Delhi i december 2001 og – under sit nye navn, Jamaat-ut-Dawa – Mumbai-attentatet i 2009.
- **Lashkar-e Jangvi**: Udbrydergruppe fra Sipah-e Sahaba (se denne). Stærkt anti-shiitisk gruppe. Tætte forbindelser til al-Qaeda, Taliban og diverse træningsfaciliteter i FATA og Afghanistan.
- **Sipah-e Sahaba** (Profetens ledsageres hær): Grundlagt 1985 af Azam Tariq (som væbnet del af partiet Jamiat-e Ulema-e Islam). Formål: bekæmpe pakistanske shiitter, få dem erklæret ikke-muslimere og gøre Pakistan til en sunni-stat, der applikerer sharia. Anti-iransk. I slutningen af 90'erne kæmper Sipah-e Sahaba med Taliban imod Masood (Nordalliancen) og mod de afghanske shiitter (Hazara). Bliver forbudt i 2002.
- **Tehrik-e Nifaz-e Shariat-e Mohammadi** (Bevægelsen for applikation af sharia): Grundlagt i 1994 i Malakand af Sufi Mohammad. I 2001 deltog 7.000 jihadister fra bevægelsen i Talibans kamp mod Nordalliancen i Afghanistan. De fleste blev dræbt grundet utilstrækkelig træning. Partiet blev forbudt i 2002, og Mohammad sendt i fængsel. Mohammads svigersøn, Mawlana

Fazlullah, advokerer for en streng fortolkning af sharia med blandt andet forbud mod musik og segregation i skoler. Fazlullahs tilhængere har fordrevet 20.000 regeringstropper i Swat-dalen, og Fazlullah har styrket sin position ved at indgå samarbejde med det pakistanske Taliban.

- **Tehrik-e Taliban-e Pakistan** (det pakistanske Taliban): Paraplyorganisation dannet december 2007. Leder Baitullah Mehsud. Kæmper mod pakistanske sikkerhedsstyrker i FATA og NATO-styrker i Afghanistan. Menes at stå bag mordattentatet på Benazir Bhutto og angrebet på Hotel Marriott i Islamabad i september 2008.

Anbefalet litteratur

Pakistan: The Militant Jihadi Challenge, International Crisis Group, Asia Report nr. 164, 13. marts 2009.

Dalrymple, William, "Pakistan in peril", *New York Review of Books*, vol. 56, nr. 2, 2009.

Gunaratna, Rohan, "Al-Qaeda: The Threat from Tribal Pakistan", *INSite*, februar 2009. Rashid, Ahmed, *Descent into Chaos*, Penguin Books, 2008.

Roy, Olivier og Mariam Abou Zahab, *Islamist networks. The Afghan-Pakistan Connection*, Colombia University Press, 2004.

Shahzad, Syed Saleem, "Afghanistan, Pakistan, l'irruption des "neo-Talibans"", *Le Monde diplomatique*, oktober 2008.

Yusufzai, Rahimullah, "A Who's Who of the Insurgency in Pakistan's North West Frontier Province", *Terrorism Monitor*, vol. 6, nr 18, 6. maj 2008.